

Eitt ljós á gøtu míni

Kristin vøkstur

«Vaksið í náði og kunnskapi várs harra og frelsara Jesu Krists». 2. Pæt. 3,18.

Kristinlivið eigur at vera eitt liv í vøstri. Sum kristin eiga vit at vaksa í náðini.

Tað er eyðsæð, at ein iðrandi syndari, ið kemur til Jesus, hevur brúk fyri náði og fyrigeving. Men hesi orð apostulsins siga okkum, at so hvørt sum vit mennast og búast andliga, tess meira tørvar okkum eina enn størri náði.

Gerningur Andans er at sannføra okkum um synd og leiða okkum til Kristus; men hesin gerningur Andans heldur sanniliga ikki uppat, tá ið eitt menniskja er komið til livandi trúgv á Jesus. Tvørturímóti. Ti eingin má halda, at hann er vorðin syndafriur, sjálvt um hann er vorðin trúgvandi. Nei, øll bera vit frá fyrsta degi eitt óreint hold við tess freistingum, girndum, sjálgvóðsku og eginvilja.

Tann, ið livir liv sitt í Andans ljósi, kemur tí stóðugt at siggja sjónskari og sjónskari, at í mær sjálvum býr einki gott — alt er tað eitrað og spilt av syndini.

Men samstundis vil so Andin leiða okkum til Kristus sum okkara einastu vón, har ið vit úr hondum hans kunnu fáa enn størri náði. Og júst soleiðis koma vit eisini at vaksa í kunnskapi várs harra og frelsara Jesu Krists. Á henda hátt verður Kristus stóðugt størri og størri í livi okkara, og vit sjálv verða at minka í egnum eygum.

Tað var hesa livsroynd, Jóhannes doyparin var komin til, — hann, ið av kvinnubornum var millum teir mætastu, og tí kundi hann á síðsta sinni vitna um harra og frelsara sín og siga, at «hann eigur at vaksa, men eg at minka». (Jóh. 3,30).

Tað menniskja, ið er andliga bógvið, reypar ongantið um sín andligleika og veit neyvan um hann at siga. Tað er bert eitt, ið fyllir tess huga og sál — Kristus!

Tað verður sagt, at náðikeldan rennur oman eftir eins og ein og hvør onnur kelda. Sannur kristin vøkstur er niðureftir, niður í eyðmýgd og lítillæti, tí at «Gud stendur dramlátum ímót, men eyðmjúkum veitir hann náði». (1. Pæt. 5,5).

Eingin verður stórur av at taka ímóti náði. Bert í einum eyðmjúkum hjarta er rúm fyri Guds náði, og «tess meira vit eyðmjúka okkum, tess størri lut fáa vit í Guds náði, og jú meira vit vaksa í náðini, tess eyðmjúkari verða vit» (Arndt).

Eitt eyðmjúkt hjarta er sum vektskálín: tess meira vit leggja í hana, tess djúpari søkkur hon (Scriven).

Eru vit henni lík?

P.J. Sigvardsen

Gudstænastur 2. sunnudag eftir trinitatis

Havnar kirkja: Hans J. Joensen

Vesturkirkjan: Uni Næs

Kaldbak: Axel Tórgarð

Landssjúkrahúsið, deild 1: Hogni Poulsen kl. 10.00

Syðradalur, S.: Hogni Poulsen kl. 17.00

Kollafjørður: Marjun Bæk kl. 11.00. Barnagudstænasta kl. 13.30.

Kvivik: Marjun Bæk kl. 15.00, barnagudstænasta

Vestmanna: Gerhard Hansen kl. 11.00

Saksun: Martin R. Jacobsen kl. 11.00

Eiði: Emil Olsen kl. 11.00, altargongd. Talvan gongur til frama fyri kirkjuna.

Rituvik: Jákup Kass kl. 11.00, altargongd

Soldarfjørður: Jákup Kass kl. 18.00, altargongd

Gøta: Torkil Beder kl. 11.00, altargongd

Klaksvik: Elsa Funding, altargongd

Húsar: Niels Pauli Danielsen, altargongd

Mikladalur: Ejvind Vilhelm, altargongd

Kunoy: Henning Bøgesvang, altargongd

Servágur: David Johannesen kl. 11.00

Bøur: Bønnelykke Hansen, deyvaprestur, kl. 11.00, altargongd

Sandvik: Bjarni Bæk kl. 12.00

Hvalba: Birgitte Johannesen kl. 12.00, barnagudstænasta. Talvan gongur til frama fyri sunnudagsskúlan.

Tvøroyri: Jónsvein Bech kl. 11.00, altargongd

Vælkomið
litla barn

6. juni fingur Vivi og Hanus Vang, Høgvík, eina dóttur.

6. juni fingur Eydna og Ellundur Egilstreð, Tórshavn, eina dóttur.

7. juni fingur Vilma og Helgi, Tórshavn, eina dóttur.

7. juni fingur Lydia og Eyðun Christiansen, Fuglafjørður, eina dóttur.

7. juni fingur Ann N. og Jens Lydersen, Tórshavn, ein son.

8. juni fingur Joan og Eyðun Hellá, Sandavágur, ein son.

8. juni fingur Peddy Højgaard og Martin Heinesen, Toftir, eina dóttur.

9. juni fingur Herbjørg og Benny Larsen, Høgvík, ein son.

9. juni fingur Sigrid og Eyðbjørn Joensen, Vestmanna, ein son.

9. juni fingur Súsanna og Fróði Helmsdal, Tórshavn, ein son.

30. mai fingur Malvina og Nils Absalonsen, Viðareiði, ein son.

1. juni fingur Ingun Simonsen og Rúni Heinesen, Klaksvík, ein son.

1. juni fingur Sólrún Jacobsen og John Danielson, Tórshavn, ein son.

3. juni fingur Herdis Næss Joensen og Mortan Høgenesen, Tórshavn, eina dóttur.

3. juni fingur Elisabeth og Jóannes Rasmussen, Miðvágur, ein son.

5. juni fingur Eyðgerð og Philip Shelley, Tórshavn, ein son.

Hoyr — hvat okkara innandura arkitektúr sigur! ...

Køkurin er ramman um okkara dagligu matgerð. Køkurin er tak yvir høvdið, ein trygd, ein hjálp. Hóast hetta kunnu vit ikki ganda fram tann fullkomna, almenna køkin. Í snøgt fyra milliard-um einstøkum færum hava vit skapað tørv her í verðini.

Hvørt hesin tørvur er objektivur, subjektivur, viðføddur ella upplærður er sjálvsagt torført at siga. Men felagsnevningarin fyri øllum hesum má vera, at títt umhvørvi ikki forðar tær.

Vit kunnu enn tá tosa um arkitektur sum eitt amboð hjá tí einstaka fría menniskjansliga virkseminum. Kanska er tað arkitektoniska sniðið ein beinleiðis íblástur fyri arbeiði, sum rúmið er gjørt til — ella øvugt!

Í einum køki hevur tað verkliga sum vera man ómetaligan týdning. Arbeðsgongdin eigur at vera gliðandi — uttan nakað argilsí. Er køkurin goður at arbeiða í, virkar hann eisini til frama fyri ta andligu gleðina.

Áðrenn tú skipar tær køkin, hugsar tú um so nógv. Tú hugsar til dæmis, um tað hevði ríkað húsið við at latið køkin gingið saman við onnur rúm í eina størri eind. Tú hugsar um, hvussu fleksiblan tú vilt hava køkin. Tú hugsar um einstakan tørv — kanska hjá tínum menningartarnaða næsta.

Ein arkitektur, annaðhvørt innandura ella uttandura, kann sjálvandi vera ein ófør hjálp. Men ráðlegging haðani er ov lítið. Tað hevði verið ólíka betur fyri okkum øll somul, um vit lótu okkara sansir upp og kendu, hvat tað er, sum er uttan um okkum — handliga og andliga.

JÁKUP Á DUL

Haldið sosialin